

exteriors

La plaça de Baldiri Reixach de Santa Cristina d'Aro

Text > **JOAQUIM PIJOAN**

Foto > **MARTÍ ARTALEJO**

La Plaça. Era el punt de trobada i esbarjo de la meva infantesa. Encara no hi havia els castanyers d'Índies; els hi va plantar en Pitu agutzil, i fa poc els han talat i els han substituït per tillers. N'hi han deixat tres, potser com a homenatge a en Pitu, un home tan versàtil com entranyable. La remodelació que n'han fet li ha rentat la cara, a la plaça; té més llum, tot és més diàfan. Llàstima que no hagin substituït el monument estrany que hi ha al centre per una bella escultura, alguna com les que feia l'escultor valencià Andreu Alfaro. Ja sé que mai no es pot tenir tot en aquest món, però per demanar que no quedi. En aquells anys que ara recordo no hi havia cap parc infantil, com ara hi ha; no n'havíem sentit ni a parlar, d'això. Hi jugàvem a pilota uns

partits interminables, a qualsevol hora. Llavors el futbol ens quedava encara lluny, però la pilota era el nostre tresor, el talismà que ens convertia en uns descamisats eufòrics emulant els Kubala i Ramallets que mai no serem.

Vaig aprendre-hi a anar amb bicicleta, tota una epopeia per al nen curiós però retret que vaig ser. La bicicleta em va obrir les portes inexistents de tota la vall...

Ara he vist que hi han posat una tauleta que és un tauler d'escacs. Ho trobo una bona idea. En aquell temps també jugàvem a escacs: recordo les partides que vaig fer amb en Benet Figueras, fill del fuster i barber, que tenia la barberia i l'obrador just davant mateix de la plaça. Tampoc no hi havia pantalles, en aquell temps que de la palla encara en fèiem fems. Amb una excepció: la

pantalla del cinema d'en Balmanya, el Cinema Paradiso de les tardes de diumenge de la meua infantesa. No s'hi feia cap control d'entrada, ni quan les pel·lícules eren prohibides als infants. Segons la qualificació de l'època, unes eren aptes i les altres, la majoria, no aptes per a menors d'edat. Potser perquè era com un poble del Far West, però sense xèrif; era un cul de món sense Guàrdia Civil, ni metge, ni apotecari ni manescal, podies entrar a la sala d'en Balmanya pagant mitja entrada, dues pesetes amb cinquanta, i mirar la doble sessió i el NO-DO, fessin la pel·lícula que fessin. Des de *Lo que el viento se llevó* fins a *El último cuplé*, ho vàrem mirar tot.

S'hi ballaven les sardanes per la Festa Major i per la Festa de la Santa Creu. Mai no vaig aprendre a ba-

llar-ne, de sardanes: de la mateixa manera que no tenia oïda per cantar al cor de l'escola, tampoc no era dotat per fer el saltiró de la cardina, imprescindible per ballar la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan.

Tot això ja ha passat avall.

Tanmateix, quan de tant en tant hi torno, a la plaça dedicada a mossèn Baldiri Reixach de Santa Cristina d'Aro, el meu poble natal, alguna cosa remou dintre meu el temps que ha fugit, i el record de les persones que varen donar forma a aquest paisatge urbà, en una Vall d'Aro agrícola, boscana i bucòlica, se'm fa present.

Sense falses nostàlgies ni estranys remordiments, penso que en aquesta plaça potser vaig ser feliç.